

Scène 1

[Een rommelig interieur van een kleine arbeiderswoning. Rommel van het soort dat zich normaal op straathoeken ophoopt ligt verspreid over de vloer: vuilniszakken, natte dozen, oud papier etc. Op het podium: een vrouwenlichaam. Haar benen, in hoge hakken gestoken, naar het publiek toe, haarhoofd verborgen tussen de rommel, weggestoken in een plastic zak. Het vrouwenlichaam behoort Nadia toe. Ernst, een vrij kleine, wat ingezakte man aan de vooravond van middelbare leeftijd, zit in een dikke jas op een stoel, omringd door kranten. Lijkt zich weinig van het vrouwenlichaam van Nadia aan te trekken. Tuurt strak naar de horizon en bladert af en toe koortsachtig in een krant.]

ERNST Ze zijn weer aan het bouwen.
...
Aan de andere kant van de stad
zijn ze iets aan het bouwen.
[tuurt]
Of er staat iets godsgruwelijk in de fik.
Wat zouden ze aan het bouwen zijn?
Ik heb de plannen gelezen, ik dacht niet dat er daar
dat er daar iets gebouwd zou worden
Liefje.

[Nadia knort chagrijnig in haar afval.]

ERNST Het zijn geen stofwolken denk ik.
Geen constructiewolken.
Het is vuur. As.
Alsof ze de horizon lassen.
Ik denk dat ze de bomen wegbranden,
ik denk dat ze een reservoir graven
voor het water.
Ze zeggen dat het weer komt, het water.

Dat zal het zijn
ze bouwen een reservoir.
Wat denk je lieverd,
heb ik gelijk? Zou het een reservoir zijn?
lieverd?

NADIA *[half gesmoord]*
Als mensen mij vragen hoe kom je daar eigenlijk, die stad van jou? dan zeg ik
heel simpel! gewoon een willekeurige kant oplopen en bij iedere tweesprong
die je tegenkomt die richting uitkiezen die het allerminste perspectief biedt en
voor je het weet ben je d'r vanzelf..

ERNST Ze moeten wel opschieten
met dat reservoir.
Niet zoals de vorige keer
toen het water dan eindelijk kwam,
dat ie wel af genoeg was om een hele hoop water op te vangen
maar niet af genoeg om die hele hoop water ook te kunnen dragen.
De golf die volgde, weet je het nog?
Twee stadsdelen verwoest.

Ze moeten wel opschieten.

NADIA

[half gesmoord]

Alleen het lastige is, als je d'r eenmaal bent geweest, hier, als je eenmaal voet hebt gezet, dan valt dat gebrek aan perspectief je niet meer op; je raakt er aan gewend en dan zie je het niet meer; weet je opeens niet meer zo heel erg zeker welke richting het allerminste uitzicht biedt en dan raak je de weg kwijt.

ERNST

Ze bouwen de stad vol.

[zucht]

Je vraagt je soms af of ze er alleen maar mee doorgaan omdat ze er nou eenmaal aan begonnen zijn.

NADIA

[half gesmoord]

Struikel je de stad voorbij en kom je ergens kermend in de laaglanden aan je eind.

ERNST

Liefje.

NADIA

[half gesmoord]

Als je hier eenmaal weggaat dan vind je nooit de weg meer terug nou god 't is niet echt een reden om te blijven hoor maar goed.

ERNST

Liefje.

NADIA

[half gesmoord]

M'n kop barst.

ERNST

Je hebt het laat gemaakt.

NADIA

[half gesmoord]

Dat is het niet.

ERNST

Wil je wat te drinken?

[Nadia gromt.]

ERNST

Eten?

[Nadia gromt. Ernst loopt naar haar toe, aait haar been, zij schopt naar hem.]

ERNST

Liefje.

NADIA

[half gesmoord]

Tenminste dat zou ik zeggen als ze het zouden vragen maar niemand vraagt het ooit, niemand wil weten hoe je hier komt godsjezus.

...

Waar ben ik?

ERNST

Ergens halverwege deur en bed.

NADIA

[half gesmoord]

Thuis?

ERNST Ja thuis ja.

NADIA *[half gesmoord]*
Niet.
Echt?
..
Maar -
[begint te lachen, dan overdreven dramatisch]
maar alles is van plastic!
En het ruikt, mijn god, het ruikt!
..dit is niet mijn huis.
Mooie boel als zelfs je eigen huis je probeert te wurgen.
'dit is niet mijn huis' wie zei dat ook al weer?
..
of misschien 'dit is mijn huis niet meer' wie was dat nou?

ERNST Ik weet het niet liefje.

NADIA *[half gesmoord]*
Ugh.

[Gerommel. Nadia probeert zichzelf te bevrijden. Een paar plastic zakken vliegen de lucht, Nadia blijft verborgen voor het publiek maar is wat vrijer.]

ERNST Hoe laat was je thuis?

NADIA Geen idee.
Ik dacht joh het begint al licht te worden maar nou weet ik niet zeker meer of het eigenlijk ooit nog wel eens donker wordt hier.

ERNST Wat moet je doen vandaag?

NADIA Werken weer. Straks.

ERNST Ah. Werk.

NADIA Ja, dat is werk ja.

ERNST Ik zeg niets.

NADIA Oh man dat staal.
Dat godvergeten roeststaal van deze stad, het zuigt geluid op.
Zoals die vogeltjes, die in weetikveelwelkejungle, die geluiden uit hun omgeving kunnen aanleren, hoe heten ze nou?
Die tegenwoordig dus allemaal als kettingzagen klinken.
Zo zuigt het staal hier iedere stem, iedere voetstap, iedere mokerslag op om ze tot het einde der tijden rond te zingen
alsof er iemand een enorme kerkklok over je heen heeft gezet en je kan schreeuwen, je kan bést schreeuwen om hulp maar dat telt allemaal op, het aantal decibellen schiet omhoog en -

ERNST Wat is er.

NADIA Ik heb hoofdpijn.

ERNST Ja en waar komt dat door?

NADIA Toch vind ik het vreemd, ik kan me namelijk nog wel een paar dingen herinneren van gisteravond en ik geloof niet dat ik er klaar voor ben om te accepteren dat dit is waar ik terechtgekomen ben.

..

[half verleidelijk]

jij hebt toch geen gekke dingen met me gedaan hè

..

nee natuurlijk niet

..

liefje

[Een been beweegt zich naar Ernst toe, een voet streelt zijn knie. Ernst lijkt te verstijven.]

NADIA Wat te drinken.

ERNST Wat?

NADIA Dat vroeg je toch?

ERNST O. Ja.

[Ernst af.]

Langzaam, klaarblijkelijk met grote moeite, zet Nadia zichzelf in beweging. Ze krabbelt moeizaam overeind, ontwaart haar in plastic zak verstrikte hoofd. Als zij zich opricht wordt een grote wond op haar hoofd zichtbaar. Vanwege haar verwarde haar, het geronnen bloed en een glanzend vlies waarvan we aannemen dat het ooit hersenvlies was, is de ernst van de wond niet gelijk duidelijk. Nadia krabbelt overeind, wankelt op haar hakken. Tuurt in de verte. Ruikt.]

NADIA Die zijn geen reservoir aan het bouwen.